

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobkyně **D. T. M. H.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 27.8.2009, sp.zn. 7253/08-016200-021, č.j. 4505-8/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27.8.2009, sp.zn. 7253/08-016200-021, č.j. 4505-8/2009-010100-21, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Brno ze dne 26.1.2009, sp.zn. 7253/08-016200-021, č.j. 1493/2009-016200-021, jímž jí byla za spáchání správního deliktu podle zák.č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, účinného v rozhodné době (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a propadnutí výrobků tam uvedených. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že odvolání, které bylo žalobkyní podáno prostřednictvím veřejné datové sítě v elektronické formě bez použití zaručeného elektronického podpisu, posoudil správní orgán v souladu s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu a protože toto podání nebylo do 5 dnů potvrzeno, přistoupil k němu, jako by nebylo podáno. O této skutečnosti a datu nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu 1. stupně byla žalobkyně informována. K doplnění odvolání a k přiložené fotokopii obálky, která byla dle žalobkyně vrácena poštou a na níž je uveden důvod vrácení zásilky –

její nevyzvednutí, správní orgán žalobce informoval, že z kopie zaslané obálky je sice zřejmé, že ten komu byla určena nebyl zastížen a zásilka byla vrácena, z kopie obálky však není zřejmé, že adresátem byl správní orgán 1. stupně a že obsahem této zásilky bylo odvolání proti shora citovanému rozhodnutí ze dne 26.1.2009. Dne 19.6.2009 byla správnímu orgánu 1. stupně doručena žádost žalobkyně označená jako „Sdělení a žádost o provedení opatření proti nečinnosti“, jejíž přílohou byla fotokopie poštovního podacího archu, originál a kopie odvolání žalobce a fotokopie již zmíněné obálky. Dne 16.7.2009 žalovaný usnesením č.j. 4505-5/2009-010100-21 nevyhověl žádosti žalobkyně. Ještě před podanou žádostí žalobkyně správní orgán 1. stupně telefonicky zjišťoval u České pošty s.p., Brno, skutečnosti týkající se podání a doručování odvolání, kdy přílohou podání žalobkyně byla fotokopie obálky, na které je poznámka, že zásilka nebyla v úložní době vyzvednuta, konkr., kdo byl přesně adresátem zásilky. Dle informace pošty je v evidenci pošty uvedeno, že odesílatelem zásilky je Mgr. Marek Sedlák a příjemcem zásilky Celní úřad, Chudobova 37, 325 90 Brno. Na písemnou žádost pošta reagovala dne 24.7.2009 tak, že šetřením na poště 615 00 Brno 15 bylo zjištěno, že doručená zásilka číslo 32590, podaná na poště Brno 4, byla adresována na adresu Celní úřad Brno, Chudobova 37, 615 00 Brno. Doručovatelka po neúspěšném pokusu o doručení oznámila zásilku vhozením Výzvy do domovní schránky na výše uvedené adrese a po uplynutí úložní doby byla zásilka dne 10.3.2009 vrácena odesílateli. Žalovaný poukázal na ustanovení § 86 odst.1 správního řádu a konstatoval, že správním orgánem, který v daném případě odvoláním napadené rozhodnutí vydal je Celní úřad Brno, Řípská 9, 627 05 Brno. Toto označení a adresa pro doručování byla uvedena v rozhodnutí, žalobkyně byla tedy dostatečně informována o věcně a místně příslušném správním orgánu. Skutečnost, že odvolání bylo doručováno na jinou adresu, a ve svém důsledku nebylo doručeno správnímu orgánu 1. stupně, jde k tíži žalobkyně. Za řádně podané odvolání tak žalovaný považuje až odvolání doručené dne 19.6.2009, tedy více jak 4 měsíce od dne oznámení rozhodnutí, což je odvolání opožděné.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně napadala zákonnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, zabýval se žalovaný rovněž tím, zda nejsou dány zákonné důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení. K námitce žalobkyně, že je postihována na základě v současnosti neexistující skutkové podstaty správního deliktu a že řízení mělo být podle § 8 odst. 2 zák.č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOS“), s odkazem na ustanovení § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno, žalovaný uvedl, že s takovým názorem nesouhlasí. Dle žalovaného lze jednání žalobkyně posuzovat jako protiprávní jak podle původní právní úpravy, tak podle současné právní úpravy. Logickým a jazykovým porovnáním obou skutkových podstat (§ 8 odst.2 ZOS účinného v době spáchání správního deliktu, tj. 11.2.2008 a § 5 odst. 2 novely) žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobkyně lze označit za protiprávní i nyní. Cílem novely byla implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady o nekalých praktikách. Pojem „klamavá obchodní praktika“ zavedený novou právní úpravou, může spočívat nejen v klamavém jednání, ale i v opomenutí poskytnutí určitého údaje, tento pojem v sobě obsahuje i pojem „zákaz klamání spotřebitele“ uvedený v dřívější právní úpravě a ještě ho rozšiřuje. Skutková podstata daného protiprávního jednání se pro daný případ nezměnila, jedná se o kontinuitu skutkových podstat.

K námitce uložení pokuty podle zákona účinného v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán 1. stupně s přihlédnutím k výše uvedenému a skutečnosti, že současná právní úprava je pro žalobkyni příznivější, použil při uložení pokuty ustanovení zákona účinného v době vydání rozhodnutí. S touto skutečností se však musel v rozhodnutí vypořádat, což dle žalovaného učinil tím, že porovnal skutkové podstaty daného právního jednání před novelou a po ní a uvedl, že při určení výše pokuty přihlédl k horní hranici sazby pokuty podle zákona účinného v době rozhodování, podle něhož lze uložit pokutu jen do výše

5.000.000,- Kč, proti dřívější právní úpravě, v níž byla horní hranice pokuty 50.000.000,- Kč (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 6A 126/2002-27).

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán 1. stupně nezjistil, že žalobkyně je osobou odpovědnou ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný uvedl, že prodejce před zahájením kontroly opustil prodejní stánek označený č. P12, ve vchodu (hale) č.8, umístěný na tržnici Brno, Olomoucká 61. Tento stánek koresponduje svým označením s nebytovým prostorem uvedeným v čl.II. podnájemní smlouvy. K identifikaci osoby, která má prodejní stánek pronajatý, byl použit originál podnájemní smlouvy předložený jednatelem společnosti MORAVINA s.r.o., se sídlem Vitošská 3413/7, 14 300 Praha-4 Modřany, panem Phan Tat Phu, který do protokolu uvedl, že smlouva je platná a podnájemcem je žalobkyně. Ve smyslu čl. XIV. smlouvy mu sice žalobkyně ústně sdělila, že došlo k zapůjčení uvedeného prostoru jiné osobě, tato skutečnost však nebyla doložena písemnou formou (čl. XV.smlouvy) a nebylo mu ani sděleno o jakou jinou osobu se jedná. S uvedenými skutečnostmi byla žalobkyně seznámena a přestože měla možnost, na ně nereagovala, podnájemní smlouvu nezpochybnila, v průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně na naplnění zásady součinnosti rezignovala. K námitkám uplatněným až v opožděném odvolání žalovaný uvedl, že je posuzovat nemínil, pouze poznamenal, že podnájemní smlouvu vidí jako přehlednou, dostatečným způsobem srozumitelnou, o čemž ostatně svědčí rovněž podpis žalobkyně. V odvolání navíc není uveden žádný důkaz o jakékoliv právní události, směřující k vypovězení předmětné smlouvy žalobkyní či nájemcem, či o přenechání stánku jiné osobě v době provedené kontroly.

Ke zpochybnění protokolu o podaném vysvětlení Phana Tat Phu žalovaný uvedl, že uvedený protokol správní orgán 1. stupně sepsal podle ustanovení § 30 celního zákona, nikoliv podle § 137 správního řádu. Jedná se kvalitativně plnohodnotný procesní úkon splňující požadavky na protokol ve smyslu § 18 správního řádu. Žalobkyně měla možnost se s ním seznámit a v průběhu řízení se vyjádřit k jeho právní relevanci a jeho obsahu, nejednalo se o jediný důkazní prostředek.

Pokud jde o úřední záznam o provedené kontrole, uvedl žalovaný, že se správní orgán 1. stupně k tomuto názvu uchýlil poté, co prodávající před provedenou kontrolou záměrně opustil prodejní stánek, jinak ovšem má všechny náležitosti protokolu ve smyslu § 18 správního řádu a je nutno ho hodnotit podle obsahu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, neboť se cítí být zkrácena na svých právech tím, že jí nebyla před vydáním rozhodnutí žalovaného dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jak zaručuje nejen § 36 odst. 3 správního řádu, ale především jak garantuje Listina základních práv a svobod (čl. 38 odst. 2). Toto právo bylo žalobkyni upřeno a žalovaný i správní orgán 1. stupně vydali rozhodnutí, aniž by žalobkyni dali možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že prováděl ve věci vlastní šetření, sám shromáždil ve věci důkazy a podklady, na základě kterých rozhodoval. Žalobkyni tak bylo upřeno navrhnout případné doplnění řízení, nebylo jí známo, z jakých důkazů hodlá žalovaný i správní orgán 1. stupně vycházet, bylo jí upřeno právo procesním způsobem reagovat na shromážděné důkazy, aby mohla důkazní situaci doplnit způsobem, který by mohl zvrátit rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně proto navrhla soudu, aby rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně tak, že žalobní bod posoudil tak, že se týká řízení po vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a zejména pak úkonu – žádosti Celního úřadu Brno ze dne 22.7.2009 směřující k České poště s.p. o sdělení informace ohledně doručení zásilky č. 32590. K tomuto kroku správní orgán 1. stupně přistoupil pouze

za účelem potvrzení jeho závěru, že odvolání pomocí veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu je irelevantní a poté, co byla žalobkyně vyzvána, aby prokázala doručení písemného vyhotovení odvolání ve lhůtě, předložila pouze fotokopii obálky s údaji – podací číslo, označení adresáta (CÚ Brno), údaje o odesílateli v poznámce M. H. D. T. – odvolání, adresa a místo určení však nebylo viditelné. Jiné úkony při posuzování, zda odvolání je či není opožděné, nebyly žalovaným ani správním orgánem 1. stupně činěny. Odpověď České pošty s.p. je tedy dle žalovaného oním důkazem, na základě kterého měl rozhodovat, aniž by s ním byla žalobkyně seznámena a mohla na něj reagovat. Při prokazování doručení podání správnímu orgánu leží důkazní břemeno výhradně na účastníkovi řízení. Správní orgán 1. stupně na předložené důkazy ohledně doručení odvolání vždy reagoval a žalobkyni sdělil jak na ně nahlíží. Shora uvedená žádost ze dne 22.7.2009 sloužila pouze k ověření závěrů správního orgánu 1. stupně a žalovaný má zato, že s touto odpovědí nebylo nutné žalobkyni seznamovat a umožnit vyjádřit se k ní, neboť za prvé žalobkyně měla k dispozici od České pošty s.p. zpět vrácenou neotevřenou zásilku, ze které musela jednoznačně zjistit, že byla zaslána na nesprávnou adresu a za druhé vzhledem k tomu, že se jednalo o pravomocné rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, byl žalovaný povinen zabývat se i skutečností, zda nejsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí. Žalobkyní tvrzené procesní pochybení směřuje do části odvolacího řízení, tedy do fáze prokazování a posuzování, zda jde o odvolání opožděné. Žalobní námitka tedy nesměruje ke skutkovým závěrům správních orgánů obou stupňů ohledně deliktu. Jestliže žalobkyně v neseznámení se sdělením České pošty s.p. shledává porušení jejich procesních práv, pak za popsané situace v tom žalovaný spatřuje přehnaný právní formalismus a účelovost. Žalovaný proto navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejících jejich vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žaloba je přípustná podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního, byla podána osobou oprávněnou v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí žalobkyni (§ 72 odst. 1 soudního řádu správního) a obsahuje veškeré náležitosti dle ustanovení § 71 odst. 1 soudního řádu správního.

Pro posouzení projednávané věci považuje soud za podstatné zodpovězení otázky, zda odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo doručeno ve lhůtě, či nikoliv.

Ze spisového materiálu žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala odvolání prostřednictvím veřejné datové sítě v elektronické podobě bez použití zaručeného elektronického podpisu. O tom není mezi stranami sporu. Správní orgán 1. stupně proto postupoval podle ustanovení § 37 odst. 4 zák.č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. Vzhledem k tomu, že správnímu orgánu 1. stupně nebylo do 5 dnů doručeno potvrzení odvolání, ať už ústně do protokolu, písemně nebo v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem, správní orgán 1. stupně k podanému odvolání nepřihlédl, resp. postupoval jako by nebylo podáno a považoval rozhodnutí za pravomocné

(právní moci nabylo dne 20.2.2009). O této skutečnosti byla žalobkyně uvědoměna písemně dne 5.5.2009. Správní orgán 1. stupně žalobkyni navíc sdělil, že ke dni 20.4.2009 neeviduje žádné její odvolání proti rozhodnutí ze dne 26.1.2009 (kromě onoho elektronicky podaného), a že tedy nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 24.3.2009. Žalobkyně byla rovněž upozorněna na skutečnost, že pokud uvádí, že odvolání bylo podáno dne 19.2.2009 a správní orgán 1. stupně toto odvolání neeviduje, je důkazní břemeno o tom, že odvolání podáno bylo ve lhůtě, na účastníkovi řízení. Takový postup správního orgánu 1. stupně byl zcela v souladu se zákonem.

Jestliže následně na dopis ze dne 5.5.2009 žalobkyně reagovala tak, že zaslala doplnění odvolání (doručeno 14.5.2009) a přiložila fotokopii obálky, která byla vrácena Českou poštou a na níž byl vyznačen důvod vrácení zásilky, tj. její nevyzvednutí, nezbylo správnímu orgánu 1. stupně, než provést další šetření ve věci, neboť ze zaslané fotokopie obálky nebylo zřejmé, komu byla adresována. Pracovník správního orgánu 1. stupně učinil telefonický dotaz, o němž pořídil úřední záznam dne 18.5.2009. Z úředního záznamu je zřejmé, že pošta Brno 15 má v evidenci uvedeno, že odesílatelem předmětné zásilky byl Mgr. Marek Sedlák a příjemcem zásilky Celní úřad, Chudobova 37, 325 90 Brno. Dne 5.6.2009 sdělil správní orgán 1. stupně žalobkyni, že předložená kopie obálky neprokazuje, že se jedná o zásilku, jejímž obsahem bylo její odvolání a že adresátem byl správní orgán 1. stupně. Správní orgán 1. stupně proto i nadále považoval svoje rozhodnutí za pravomocné a vykonatelné. Dne 19.6.2009 bylo správnímu orgánu 1. stupně doručeno sdělení a žádost žalobkyně o provedení opatření proti nečinnosti (v příloze pak odvolání ze dne 19.2.2009), neboť kromě přípisu ze dne 5.5.2009 a 5.6.2009 nebylo žalobkyni doručeno rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděné, pokud má správní orgán 1. stupně takový názor. Žádost byla zaslána na vědomí žalovanému. Správní orgán 1. stupně na podkladě uvedené žádosti dožádal Českou poštu, s.p., Brno 4 dne 26.6.2009, o sdělení, kdo byl adresátem poštovní zásilky označené v „Poštovním podacím archu“ ze dne 19.2.2009 pod podacím číslem 32590, co bylo důvodem uložení poštovní zásilky, čím má Česká pošta s.p. za prokázáno, že adresát, tj. CÚ Brno, nebyl zastižen a komu bylo oznámeno, že adresát nebyl zastižen. Žalovaný na zaslání žádosti žalobkyně na vědomí reagoval tak, že správnímu orgánu 1. stupně přikázal, aby zaslal podrobné vyjádření k případu, zejména z jakého důvodu bylo odvolání posouzeno jako opožděné a proč nebylo postoupeno odvolacímu orgánu k postupu podle § 92 správního řádu, a zaslal předkládací zprávu a kompletní originál spisového materiálu. Na žádost správního orgánu 1. stupně reagovala Česká pošta s.p., Brno 4, sdělením, že na Poště Brno 4 byla zásilka jen podána, z kopie podacího archu není nic čitelné, adresa zásilky, ani z ofocené stránky dopisu. Reklamace se zasílá na dodací poštu adresáta zásilky a může být uplatněna s podacím lístkem (archem) na kterékoliv poště. Za tohoto stavu byla věc předložena žalovanému. Obsahově stejná žádost jako na Českou poštu s.p., Brno 4, byla správním orgánem 1. stupně zaslána dne 10.7.2009 na Českou poštu s.p., Brno 15. Dne 24.7.2009 byla správnímu orgánu 1. stupně doručena odpověď České pošty s.p., Regionu Jižní Morava, z níž vyplývá, že doporučená zásilka č.32590, podaná na poště Brno 4, byla adresována na adresu Celní úřad Brno, Chudobova 37, 615 00 Brno. Dne 20.2.2009 byl na této adrese proveden pokus o doručení předmětné zásilky. Na adrese Chudobova 37, Brno, se nachází rodinný dům, domovní schránka ani zvonek nejsou označeny. Doručovatelka po neúspěšném pokusu o doručení oznámila zásilku vhozením Výzvy do domovní schránky na výše uvedené adrese. Po uplynutí úložní doby byla zásilka dne 10.3.2009 vrácena zpět odesílateli. Při doručování Výzvy postupovala pracovnice pošty Brno 15 v souladu s Poštovními podmínkami – Základní poštovní služby Článek 25, bod 26 s odkazem na Článek 24 bod 2c. Na podkladě uvedených zjištěných skutečností vydal žalovaný dne 16.7.2009 pod č.j. 4505-5/2009-010100-21, rozhodnutí, kterým nevyhověl žádosti žalobkyně o provedení opatření proti nečinnosti

správního orgánu 1. stupně. V návaznosti na citované rozhodnutí žalovaného posoudil správní orgán 1. stupně odvolání ze dne 19.6.2009, které bylo přijato podatelnou jako příloha podání žalobkyně ze dne 18.6.2009 („Sdělení a žádost o provedení opatření proti nečinnosti“), jako odvolání opožděné a předložil je spolu se spisovým materiálem žalovanému, který následně vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že odvolání podané žalobkyní elektronickou poštou bez zaručeného elektronického podpisu nebylo posouzeno jako odvolání a následně žalobkyně neprokázala, že ve lhůtě doručila správnímu orgánu 1. stupně odvolání. Odvolání žalobkyně totiž bylo zasláno na vadnou adresu, v důsledku čehož pak bylo uloženo na poště a v úložní době logicky nevyzvednuto, neboť adresát se na uvedené adrese nenachází. Pracovnice pošty v daném případě postupovala v souladu s čl.23, bod 9. Poštovních podmínek, podle něhož „Nebyl-li pokus o dodání poštovní zásilky s poštovní adresou podle čl. 4 odst.2 některým ze způsobů uvedených v odstavcích 2,4,5 a 7 úspěšný, nebo nebyl-li takový pokus z rozhodnutí podniku učiněn, podnik poštovní zásilku uloží. Adresátovi některým ze způsobů uvedených v čl.22 odst.2,3 a 6 předá písemnou výzvu, aby si poštovní zásilku vyzvedl v určené lhůtě u stanovené pošty.“ a podle čl.23 bod 20., věty první, podle něhož „Poštovní zásilku však podnik způsobem podle odstavců 16 a 19 nedodá, jestliže uplynula lhůta 15 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena.“ Postupovala dále v souladu s čl.30 bod 3. Poštovních podmínek, podle něhož, „Jestliže se podniku nepodařilo dodat poštovní zásilku, protože si ji adresát ve lhůtě podle čl.22 odst.15 nebo čl.23 odst.20 nevyzvedl z dodávací schránky, podnik ji převezme zpět a bez průtahů vrátí odesílateli. Nebylo tedy možno považovat za dodržanou lhůtu k podání odvolání (§ 83 odst.1 správního řádu), jestliže pošta postupovala v souladu s Poštovními podmínkami, tj. poté, co byl bezúspěšný pokus o doručení, zásilku uložila a současně adresáta vyzvala k vyzvednutí zásilky, která byla po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí vrácena odesílateli. Řádně bylo odvolání správnímu orgánu 1. stupně doručeno až dne 19.6.2009 jako příloha ke Sdělení a žádosti o provedení opatření proti nečinnosti, to však již poté, co lhůta k odvolání již uplynula.

Námítce žalobkyně, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přestože žalovaný prováděl vlastní šetření a sám shromáždil důkazy, na základě kterých rozhodoval, čímž jí bylo upřeno právo procesním způsobem reagovat na shromážděné důkazy, nelze přisvědčit. Ze spisového materiálu žalovaného, jak uvedeno shora, je zřejmé, že žalobkyně sama, poté, co byla upozorněna na důkazní břemeno při prokázání včasného doručení odvolání, předložila fotokopii obálky, v níž mělo být odvolání doručováno, a fotokopii doručovacího archu. Ani z jednoho takto žalobkyní doručového důkazu nebylo zřejmé, kdo byl adresátem předmětné zásilky. Je tedy zřejmé, že žalobkyně svoje důkazní břemeno neunesla. Jiné důkazy žalobkyně nenavrhla, netvrdila rovněž, že by odvolání doručovala jiným způsobem. Žalovaný žádné jiné další důkazní prostředky neprováděl, prověřoval pouze důkazní prostředky předložené žalobkyní a vlastním šetřením zjistil, že tyto důkazy, tvrzení žalobkyně, že odvolání bylo řádně a včas doručeno, neprokázaly. Za této důkazní situace mu nezbylo, než konstatovat, jak uvedeno shora, že odvolání žalobkyně bylo podáno po lhůtě.

Vzhledem ke shora uvedenému Krajskému soudu v Brně nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci

úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel nebo jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst.2 a § 106 odst.2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 19.9.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu